

Familie Gräper - van Koolwijk

Verslag uit Brussel

Januari 2006

Het is inmiddels al bijna 6 maanden geleden dat we naar Brussel verhuisd zijn en hoewel het vaak voelt alsof we hier altijd al met z'n vieren gewoond hebben, missen we Nederland bij tijd en wijle zeker. Ieder bezoek aan Nederland grijpen we bijvoorbeeld aan om bij "gewone" boodschappen te doen bij de appie en via het Internet luisteren we vaak naar de Nederlandse radio. Nu de eerste verbazing voorbij is, de bezoekgolf is afgenomen en we meer en meer op ontdekking door Brussel en België zelf gaan, leren we langzaam wat het echt is om in België te wonen.

Vlaams is geen Nederlands

Het leukste van in België wonen is wel dat de kinderen na 6 maanden met het zo kenmerkende zachte Vlaamse accent beginnen te praten. De letters worden op andere plekken in de mond uitgesproken en ook leren we een hele nieuwe woordenschat. Bij onze in Nederland gekochte boerenkool eten we voortaan ajuintjes en pickels. Wanneer Floris thuis komt van zijn werk heeft hij goesting in een pinteke. De pop van Vera heeft een kleedje en als Stan klaar met eten is roept hij trots fini. Wanneer het de kinderen niet snel genoeg gaat roepen ze; allee wanneer gaan we nou? Maar meestal moeten ze dan sefkes wachten. Als het regent doen de kinderen hun botjes aan. En om iedere regelmatig wordt het woord amai gebruikt, iets wat hier te pas en te onpas gebruikt wordt als een soort van stopwoord zonder dat wij echt weten wat het nu precies betekent.

Vera weet hierbij heel goed het verschil tussen Vlaams en Nederlands, afhankelijk van hoe moe ze is na een dag school. Toen ze met kerst een pop kreeg had die 's avonds nog een kleedje, maar de volgende dag een jurkje. Toen Fleur haar vroeg of het niet een kleedje was, was Vera's reactie; "maar neeee mama, dat is voor op school, hier is het een jurk." Maar niet alleen Vera heeft haar mondje klaar, ook Stan begint steeds meer te praten. Het lijkt bij hem ook met grote sprongen te gaan, dus niet eerst een woordje, dan zinnen met twee, dan met drie, enz. Maar eerst heel lang

niets, toen zinnen met twee woorden om nu al redelijke zinnen te produceren. Het is erg leuk om in de auto te zitten nadat we hem hebben opgehaald bij de crèche, en hij vanaf de achterbank met ons de dag even doorneemt.

Ziek in België

Bij Vera speelde de afgelopen maanden opnieuw een oorontsteking op. Iets wat inmiddels chronisch lijkt te zijn. Het is een goede kennismaking met de Belgische gezondheidszorg gebleken. Eerst maar op zoek naar een huisarts, iets wat trouwens niet persé noodzakelijk is, want je kunt te allen tijde bij de specialist terecht, ook zonder verwijsbrief. Maar gezien het er nog niet zo ernstig uit zag toch maar eerst naar een huisarts. Dat betekent hier dat je iedereen die huisarts op zijn deur heeft staan kunt bellen, je krijgt dan de huisarts bijna altijd zelf aan de telefoon en je kunt diezelfde dag nog terecht. En als dat om 18.00 uur beter uitkomt dan kan dat ook. Daarnaast wordt niet moeilijk gedaan over iets van een huisbezoek. Echt wachten moet je zelden in de wachtruimte en na het consult reken je contant af met de huisarts, wat je dan later weer kunt declareren bij je verzekeraar. Ook over medicijnen wordt niet moeilijk gedaan, de huisarts verlaten zonder verwijsrecept is een uitzondering, Dat zal ook wel verklaren waarom wij op slechts 50 meter afstand de beschikking hebben over drie apotheken. Wanneer Vera na twee antibiotica kuren nog steeds last heeft van haar oren, wordt het echter tijd om naar de specialist in het ziekenhuis te gaan. Fleur belt op maandag en nadat ze heeft uitgelegd dat het haar niet uitkomt om die middag nog te komen, maakt ze een afspraak voor de woensdag. Ook hier hetzelfde idee, simpel en adequaat, afrekenen na afloop bij de kassa (met een formulier vol kruisjes met wat je precies allemaal hebt gekregen aan zorg in het ziekenhuis). Vera blijkt inderdaad chronische oorontsteking te hebben en een gehoortest geeft aan dat ze substantieel minder hoort, zo'n 40 dB (vergelijkbaar met continu je vingers in je oren steken). Over drie maanden wordt het onderzoek herhaald om te bevestigen dat het inderdaad om een chronische aandoening gaat, indien dat zo is, zullen er buisjes worden geplaatst. Tot die tijd kunnen ze niet zo veel doen. De vlagen oorpijn die ze heeft wordt met paracetamol en ibuprofen onderdrukt en zolang ze niet dagen achtereen koorts heeft, blijft het afwachten.

Niet alleen hebben we inmiddels ervaring met de gezondheidszorg, maar ook met het Belgische ziekenfondsstelsel. De wijziging in het Nederlandse zorgstelsel gecombineerd met het feit dat Fleur inmiddels in dienst is van een Belgische werkgever met een verplichte collectieve aanvullende verzekering, gingen naar de beste derland kwamen allerlei over wat nu wel en wat nu niet voor ons van toepassing was, maar na wat telefoontjes werd duidelijk dat Fleur niet meer in Nederland verzekerd kon zijn en nog een paar telefoontjes later dat de

maakte dat wij op zoek oplossing. Vanuit Ne-
verwarrende berichten

werd duidelijk dat Fleur niet meer in Nederland verzekerd kon zijn en nog een paar telefoontjes later dat de

kinderen - omdat Fleur hier werkt - ook in België verzekerd moesten worden. Het systeem in België is in basis vergelijkbaar als het nieuwe systeem in Nederland. Je betaald via de werkgever een inkomensafhankelijke sociale premie voor van alles en nog wat (WW, AOW, Ziekenfonds etc, maar dan in andere benamingen). Vervolgens meld je je aan bij een Mutualiteit (er zijn er velen, vaak nog erg verzuild en verbonden aan vergelijkbare politieke partijen en andere maatschappelijke organisaties) die voor een klein bedrag per maand je inschrijft en zorg draagt voor alle wettelijke rechten (circa 120 euro per jaar!). De mutualiteit is niet alleen je zorgverzekeraar, maar doet ook de uitbetaling bij werkloosheid, zwangerschapsverlof, etc. Daarbij kun je voor de hospitalisering een aanvullende verzekering afsluiten, maar dat is in ons geval dus geregeld via Fleur haar werk. Deze hospitaliseringsverzekering dekt alles wat de gewone mutualiteit niet dekt en zo is de hele cirkel rond. Naast de zaken die in Nederland ook gedekt zijn, zijn hier een groot aantal aanvullende zaken gedekt. Zo wordt er oppas geregeld voor kinderen onder de twaalf wanneer die door ziekte niet naar school kunnen, krijgen kinderen een deel van hun lidmaatschap van een sportvereniging terug, kun je met je gezin een week naar een vakantiepark in de duinen of de Ardennen en een keer per jaar wordt er een grote reis naar een verre bestemming geregeld waar je voordelig mee naar toe kunt (moet je wel willen overigens...) Verder krijgen vaders 10 dagen ouderschapsverlof en wordt er een premie uitgekeerd van 125 euro voor ieder kind dat je op de wereld zet.

Waren het de 7 goede of de 7 slechte jaren?

Op 22 januari waren we 7 jaar getrouwd! We hebben met zijn vieren het hele weekend leuke dingen in Brussel gedaan, alsof we een weekendje weg waren in onze eigen stad. Iets wat we iedereen kunnen aanraden. We hebben het automuseum bezocht, gewandeld in het koninklijk park in Tervuren, gegeten in een echte Belgische bistro en geluncht in het hippe Le Pain Quotidien.

Stan en Vera genoten van alle aandacht en alle extraatjes die er voor hun waren.

Na de afgelopen drukke weken was het heerlijk om een rustig weekend met elkaar te hebben. En er vanuit gaande dat we nu kunnen beginnen aan de 7 goede jaren (!), hebben we ons voorgenomen de komende tijd vaker met z'n vieren een weekendje weg te gaan in Brussel en omgeving.

